

tøve med at søge den Støtte for Sagens heldige Fremme, den kan faae saavel hos Rigsdagen som af Offentligheden". Det ærede Medlem synes da, uden at jeg veed, at Indenrigsministeren ved sin Skrivelse paa nogen Maade har lagt for Dagen, at han tvivler paa, at den fornødne Sagkundsstab er stillet til hans Raadighed, ikke at have nogen stor Lillid til Regjeringens Sagkundsstab, og denne Udtalelse synes mig at staa i skarp Modsetning til den store Sagkundsstab, som det ærede Medlem vil tillægge Indenrigsministeren, af hvilken Grund han vil negte Indenrigsministeriets Funktionærer Afgang til at skaffe sig den fornødne Indsigt. Jeg tror i det Hele, at til den utvivlsomt uheldige Udtalelse af den ærede Ordfører, da han først havde Ordet, burde han ikke have pået en ny vist lige saa uheldig Udtalelse. — Der er et andet Punkt, som jeg skal omtale med et Par Ord, fordi der derom fra den ærede Ordførers Side forekom endel Udtalelser, som syntes mig mindst talt at være noget mærkelige. Det var den Udtalelse, som den ærede Ordfører gjorde med Hensyn til Nr. 52 i Betænkningen. Den ærede Ordfører beklagede sig over, at jeg havde brugt dette Udtryk, at Kongen besætter Embeder. Jeg tør dog tro, at naar jeg bruger det Udtryk, der findes i Grundlovens § 17, maa jeg være fuldt berettiget dertil. Da der nu her i Landet ikke findes Andet end en konstitutionel Konge, kan jeg altsaa ved min Udtalelse kun have ment den konstitutionelle Konge, og da Kongen efter Grundloven er hellig og utvænkkelig, vil der altsaa ikke kunne være Tale om, at jeg derved har ment Andet, end at naturligvis vedkommende Minister, der har parapheret denne Regjeringsakt, er fuldstændig ansvarlig derfor. Der kan ifølge Grundloven ikke menes noget Andet derved, og den ærede Ordfører skal ikke, saalænge jeg er Indenrigsminister, behøve at trække Indenrigsministeren frem; det skal jeg i alt Fald love ham. Jeg tror ogsaa, at mine Udtalelser have været saa fuldstændig klare — hvad den ærede Ordfører iøvrigt erkjender — ogsaa om dette Punkt, at jeg ikke tror, at den ærede Ordfører nogenstunde med nogen Ret skal kunne komme med en Udtalelse som den, at han behøver at trække Indenrigsministeren frem. Den ærede Ordfører udtalte dernæst, at det omhandlede var et saa overordentlig omfangsrigt og vigtigt Embede, at man med Rette kunde fordrø at vide, hvem han, nemlig Indenrigsministeren, sætter i Spidsen for det, som om der overhovedet havde været mindste Spørgsmaal om at ønske at vide, hvem der er sat i Spidsen for dette Embedes Bestyrelse. Dette er jo noget, som Enhver veed; det ærede Medlem behøver blot at gaa over i Indenrigsministeriet, hvis han ønsker at faae at vide, hvem der nu er den konstituerede Generaldirektør for Post- og Telegrafvæsenet, samt konstitueret Chef for Indenrigsministeriets 2det Departement. Dette er ikke

en offentlig Hemmelighed; thi det er en aldeles officiel Sag, som den ærede Ordfører ikke behøver at spørge om; det veed Enhver. Men denne Udtalelse røbede mig tydelig nok, at den ærede Ordfører endog saa har i Lante, at det er Finantsudvalgets Sag at spørge om, hvem Regjeringen vil sætte i Spidsen for den omhandlede Bestyrelse. Jeg har allerede, da jeg første Gang havde Ordet, noksom udtalt, at det næste Skridt, naar man vilde afgive Erklæring paa dette Omraade, vilde være, at man kunde vente en Indblanding i, hvem eller hvilken Person man vilde anbefale til Embedet; thi den ærede Ordførers Udtalelse gik, som Lidenden vil vise, netop ud paa, at det var en saa vigtig Sag, at det var nyttigt at vide, hvem det var Personen, det nu dreiede sig om. Jeg tror derfor at kunne lykønske mig til i Tide at have modfat mig at ville paa dette Punkt stille Regjeringen under Undersøgelse af Finantsudvalget. Jeg veed ikke, om det kan kaldes Godmodighed, naar den ærede Ordfører finder sig deri; jeg tror ingenlunde, at det falder ind under Kategorien Godmodighed. Naar den ærede Ordfører dernæst glæbede sig over at kunne holde et lille Foredrag over Retraiteposter, kunde der være en Fristelse for mig til at udtale mig i samme Retning; men det er min Fornøielse ikke at gjøre det. Den ærede Ordfører rettede dernæst en Bebreidelse til mig, fordi jeg havde afvist at udtale mig om Kunststidslotteriets Anvendelse af de Fonds, der vare stilledes til dets Raadighed. Jeg beider bemærket, at den Afvigelse fra den ordinære Benyttelse af Kunststidslotteriets Pengemidler, som Talen er om, hvis jeg ikke tager feil, skriver sig fra 1864. Altsaa maa den Indvending, der er fremkommet, være møntet paa Afvigelser, der ere fremkomne for en lang Aarrække tilbage. Der vil saaledes ikke være den mindste Grund for mig til overfor Kunststidslotteriet, der nu anvender sine Midler overensstemmende med sit Formaal, at paatale, hvad der er sket for 10 Aar tilbage; det forekommer mig at være en Handling, som jeg ikke kan tage mig af. — Jeg skal endnu kun gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til den af mig tidligere fremdragne Sag, som den ærede Ordfører atter skjænkede megen Opmærksomhed, nemlig Sagen angaaende Fiskerikommissionen. Den ærede Ordfører tror, at Ministeren har luffet sig inde med en Betænkning, afgiven af Fiskerikommissionen, og med den tekniske Konsulent, og det uagtet der med fuldkommen tydelige Ord staa i Ministeriets Svær, at man ikke har modtaget Kommissionens Betænkning. Hvorledes kan man luffe sig inde med en Betænkning, man ikke har faaet? Dette er Noget, som kun den ærede Ordfører kan. Jeg har paavist ham, at jeg ikke har faaet denne Betænkning. Ordene lyde saaledes: „J denne Anledning skulde jeg til behagelig Underretning tjenstlig melde, at Fiskerikommissionen vel har afsluttet sine Forhandlinger om et af dens For-